

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3178/2021
08.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Новаковић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је пуномоћник Мара Јанковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београд Гж 2094/20 од 22.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београд Гж 2094/20 од 22.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београд Гж 2094/20 од 22.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2094/20 од 22.10.2020. године, одбијена је жалба тужених и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 24372/12 од 03.10.2018. године, исправљена решењима тога суда П 24372/12 од 21.12.2018. године и 19.12.2019. године, којом је утврђено да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између сада пок. ДД, као примаоца издржавања, и ВВ и ГГ, као даваоца издржавања, оверен пред Првим општинским судом у Београду дана 18.11.2009. године под бројем ЗР 658/2009, утврђено да су тужиоци, као законски наследници по праву представљања иза свог пок. оца ЂЂ, власници са по $\frac{1}{4}$ идеалних делова непокретности-двособног стана број ..., површине 54м², у приземљу куће број .. у улици ... у Београду, на кп бр. .. КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе да тужиоци на основу пресуде упишу своје право својине на предметном стану у надлежном регистру непокретности, те тужени обавезани да тужиоцима на име накнаде трошкова поступка исплате износ од 188.600,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавили тужени, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за утврђење ништавости уговора о доживотном издржавању, тако што је исти усвојен, у чињенично-правној ситуацији да исти има недопуштен основ у смислу члана 51. Закона о облигационим односима, јер је закључен у циљу изигравања законских наследника, овде тужилаца, а не у циљу издржавања примаоца издржавања, због чега је противан принудним прописима из одредбе члана 194. Закона о наслеђивању, те ништав у складу са чланом 52. и 103. ЗОО. Побујаном пресудом другостепени суд је, код овако утврђеног чињеничног стања, одлучио уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоврсним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и код ове врсте уговора, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побујеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости поднета је 10.12.2012. године, а вредност спора је 400.000,00 динара.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**